

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De visionibus nobilis virginis de Quida, cap. 20.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

IN regno Franciæ villa, quæ Quido dicitur, virgo quædam fuit nobilis & religiosa, sed paralytica. Huic pater suus, vtpote vir magnus & diues, sacerdotem, qui ei diuina celebraret, instituit, ministros annuosque redditus sufficienter ordinauit: quæ cum orationibus, ieiuniis, & diuinæ contemplationi operam daret, ita illarum dulcedine est pasta, vt omnis cibus corporalis ei in nauscam verteretur, nec aliquid ex eo sumere posset, nisi succum modicum vuarum. Hospitalis erat valde, per quam & spiritum meruit prophetiæ. Ordinem nostrum summo honore reuerbatur, & hoc ei sæpissime contigisse fertur, vt cum aliqui monachorum siue Abbatum ad eius hospitium diuertere proponerent, illorum aduentum ipsa præsciret, atque in hunc modum hilaris familiæ prædicet: Tali ac tali die illi & illi Abbates siue monachi ad nos venturi sunt, preparate necessaria, quod ita factum est. Visionem quandam mirificam de ordine videre meruit, quæ in ordinis amorem illam plurimum accendit. Tempore quodam capituli generalis in ipso capitulo scalam miræ pulchritudinis vsque ad cælum vidit erectam, dominumque innixum scali super capitulum respicientem, cuius latera & gradus tantum splendoris erant, vt solares radios superarent. **A P O L L O N I V S**: Quid tibi autem significasse videtur hæc visio? **CÆSARIVS**: Licet omnia, quæ in eodem capitulo tractabatur ab Abbatibus, qui ex diuersis mundi partibus illuc confluxerant, diuina inspiratione fierent, haud dubium tamen quin sancti angeli, descendentes & ascendentes, eadem Christo, ob cuius honorem fiebant, nuntiarent. **A P O L L O N I V S**: Videtur mihi sancta hæc virgo in visione hac sancto Iacob patriarchæ æqualis, quem similem visionem in Bethel scriptura vidisse commemorat. **CÆSARIVS**. Iudicio humano videtur hæc visio illa superior, eo quod illa facta sit in somnis, ista vigilando in excessu mentis. Sequenti capitulo, cum relata fuisset hæc visio Abbatibus, exultantes in Spiritu sancto aiebant: Verè

*Etiã fo
minas vñ
stat B.
Virgo
Maria.*

Gen. 28.

terribilis est locus iste, non est hîc aliud nisi domus Dei & porta cœli. Alio tempore cùm in die Purificationis dominæ nostræ sanctæ Mariæ Virginis, clericis aliisque ministris diuino nutu absentibus, sola iaceret, intra se tristis, dicebat: Modò hîc sola iaces, nec aliquid obsequij more ecclesiæ vniuersalis hodie beatæ Dei genitrici Mariæ impendis. Dum taliâ in mente volueret, spiritus eius mirabili Dei virtute de corpore eductus, ab angelo in cœlestem Ierusalê est deductus, in qua maximam vidit processionem, ex diuersis eiusdem beatæ ciuitatis ordinibus, Patriarchis videlicet, Prophetis, Apostolis, Martyribus, Confessoribus, Virginibus, ceterisque fidelibus: ex quibus bini ac bini simul incedebant, & candelas ardentes in manibus gestabant, antiphonas, siue responsoria, ad diem pertinentia, more ecclesiæ militantis, omnes decantabant, & stationes debitas obseruabât, Angelus verò virginis ductor, alteri cuidam virgini, quam nouerat esse consimilis meriti, illam sociauit, candulam porrigens ardentem: Tantus erat decor omniû, tâta gloria, in dispari tamen claritate singulorum, vt nulla lingua fieri sufficeret. Saluator verò, qui caput est omniû Sanctorû, splendor gloriæ, & sol iustitiæ, indutus pontificalibus, mitram gestans in capite suo, cum baculo, chirothecis, & annulo, & reliquis episcopalibus ornamentis, nouissimum locum cû sanctissima matre sua Maria tenebat: cuius puritatem omnis ille cœlestis exercitus mirabatur. Qui cû post tertiâ stationem inchoasset antiphonâ: Hodie beata virgo Maria puerum Iesum præsentauit, & c. ingressi sunt templum ex auro gemmisque constructum. Deinde inceptus est missæ introitus, videlicet: Suscepimus Deus misericordiam, & ab omnibus simul decantatus. Interim Christo introeunte ad altare, postquâ expletum est Kyrie eleisõ a choris alternatim, post Gloria in excelsis Deo, & c. quod ipse Dominus noster Iesus Christus inchoauit, beatus Protomartyr Stephanus epistolâ legit de libro Malachiæ prophætæ, videlicet, Ecce ego mitto angelum meum. Sanctus verò Ioannes Euangelista

Mala 23

dalma-

dalmatica indutus, legit Euangelium secundum Lucam, scilicet, Postquam impleti sunt dies purgationis Marię, & cętera, quo perlecto, Dñs secundū morē ordinis nostri ad gradū rediit, & ab offerentibus candelas suscepit. Prędicta autē virgo, per spiritū sentiēs se ad corpus reuersurā, candelam suam offerre noluit, etiam angelo suo pręcipiente, volēs illā secum ad terras portare: quod angelus considerans, candelam in manu eius fregit, superiorē partē auferens, & inferiorē illi relinquens, sicque ad corpus reuersa, partē eādem manu conclusam se retinuisse inuenit. De qua plurimę fiebant & fortē vsque hodie fiunt virtutes: Nā aquam superfusam infirmi bibunt, & conualescunt. Tam manifesta & sublimis erat visio, vt modum eius minimē intelligeret, dicens illud Apostoli cū de ea interrogaretur: Siue in corpore siue extra corpus, nescio, Deus scit. Dominus Eustachius Abbas de Claustro siue Hēmenrode visitator noster, audiēs hęc visionem quibusdam Abbatibus referentibus, desiderio veritatis cognoscendę, virginē principaliter adiit, & ab eius ore, quę dicta sunt, audiuit. A P O L L O N I V S: Non possum visionem Apostoli huic pręferre, qui se vsque ad tertium cęlum raptum fuisse testatur. C A E S A R I V S: Nosti quid sit tertium cęlum? A P O L L O N I V S: Non. C A E S A R I V S: Primum cęlum visio est corporalis, secundum visio spiritualis, tertium visio mentalis, hac vsus est in suo raptu Apostolus, sicut & hęc virgo: quod viderunt, hoc & intellexerunt. Si autem quęris de loco, primum cęlum intelligas æreum, secundum sydereum, tertium empyreum: in hoc corpora electorum erunt post resurrectionem gloriosam. Verūm an ad hoc cęlum nec ne corpore rapta sit hęc virgo, nescio, Deus scit. Aliam verò Deus illi ostendit visionem, multo hac excellentiorem. Cū tempore quodam cogitaret de abyssō æternę prędestinationis, & ineffabili sacramento, atque remedio diuinę incarnationis, facta in excessu, virginē coram se vidit crystallinā, id est admodū crystalli perlucidā, in cuius vtero cōtemplatus est infantē pulcherrimū,

LUCÆ 2.

Haymo
in cap.
postter.
epist. ad
Cor.

regio diademate coronatum. Habebat autem idem diadema quatuor flores eminentes, qui, ea intuente, fursum ascendentes, & virginis cerebrum excrescentes, in ramos arboreos protecerunt, & modico spatio temporis emeso, quattuor mundi partes impleuerunt: quorum fructus erant pulcherrimi, odoris eximij, mirique saporis. Et ecce, sub ramis eiusdem apparuit omne genus humanum, a protoplasto Adam usque ad ultimum, qui in fine mundi nasciturus est. Soli vero electi, fructus arboris carpebant, eisque vescebantur; reprobi autem nihil ex eis contingere vel vesci poterunt. In qua visione, tantam diuinitus accepit scientiam, ut postea loquens de aliquo, mox intelligeret verum esset predestinatus vel prescitus. Si vero predestinatus, satis cum illo, quasi cum ciue, loqui delectabatur: si autem prescitus, mox se ab eius colloquio liberavit. APOLLONIUS: Mira sunt quae dicis. CAESARIUS: Si Deus tanta & talia iustis ostendit in via, quanta putas illi ostendet in patria? Reuera, quae oculus non vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascenderunt. Die quadam cum corporale, quod iam lauerat, panno mundissimo substato, radiis solaribus per fenestram immisissis super genua sua desiccaret, matrona reuerendissimi vultus ad illam ingressa, infantem pulcherrimum, quem manibus gestabat, eidem corporali superposuit & abiit, quem cum amouere vellet, ignorans quis esset, ait infantulus: Sine me sedere super linteamen meum, sicque in oculis eius disparuit: & cognouit, quia Christus esset, qui sub specie panis super sanctum altare eidem linteo inuolui consuevit. Multa alia huic virgini reuelata sunt, quae mihi non sunt relata, quae forte ab aliis sunt conscripta. Non est diu, quod ab hac luce migravit, laboris sui ac patientiae mercedem receptura.

De Christina virgine monialis S. Walburgis.

CAPVT XXI.

IN monte sanctae Walburgis, coenobio ordinis nostri, quod duobus miliaris distat a Colonia, quaedam sanctimonialis virgo ante paucos annos est defuncta, nomine Christina. Huic dominus &